

der have en virkelig Forpligtelse til at møde og at underkaste sig Forligsprøve, erklære, at der ikke er nogen Udfigt til, at Sagen vil blive forlig, kan jeg ikke finde det rigtigt at overlade Forligskommissionerne imod den ene Partis Villie at udsætte Sagen, for at de igjen skulle have Uleilighed med at møde for at komme til deres Retssnydelse. Det maa vistnok erkjendes, hvad ogsaa er blevet udtalt af den høitærede Minister i det andet Thing, at vor Proccesmaade for Die-blikket er i høj Grad til Ugunst for dem, der have en klar og rede Fordring og ønske at gjøre den gjældende. Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger til den ærebe sidste Taler angaaende § 6; men maatte jeg, forinden jeg gaar over dertil, maa gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til § 1. Denne indeholder en Bestemmelse, der aldeles ikke har givet Anledning til Omtale i det andet Thing, og som man ogsaa synes uden videre at være fornøiet med som en betydningsfuld og rigtig Bestemmelse. Jeg maa ærlig tilstaa, at jeg ikke vet forstaa, hvad derved skal opnaas. Der findes ganske vist en Udvikling deraf i Bemærkningerne til Lovforslaget, og det fremhæves der, at man ved den Bestemmelse vil søge at forhindre den Ufsik, at en Debitor begunstiger en Kreditor paa de Andre's Beføstning ved at indgaa Forlig med ham paa extraordinær Tid eller extraordinær Sted, og derved sætter ham i Stand til at faae sin Fyldestgjørelse, før de andre Kreditorer kunne komme saa vidt. Det bemærkes derefter i Motiverne, at man vel kunde vise hen til Kon-kurslovens Afkræftelsesbestemmelser, og at de Kreditorer, som finde sig forurettede, altid have et Tidsrum af 8 Uger til at søge Forliget, og hvad der passerer i Genhold dertil, afkræftet, hvorved de ville have tilstrækkelig Beskyttelse; men, bemærkes det dernæst, det er dog en Uleilighed for vedkom-mende Kreditorer; de maa erklære Debitor fallit og dernæst anlegge en Afkræftelsesproces, hvis Ud-fald maatte endog kan være tvivlsom. Dette er nu ganske vist; men jeg ser ikke, hvorledes der i den Henseende opnaas noget ved Lovforslagets § 1, som den her foreligger. For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at det Forlig som saaledes indgaaes i et extraordinært Møde, først bliver erigibelt, faaer Eksekutionskraft paa den Dag, da Forligskommissionen holder sit ordinære Møde, men derved vil det i Almindelighed blive erigibelt forinden andre Forlig, og navnlig forinden de Forlig, som indgaaes paa selve den ordinære For-ligsdag. Det maa dog nemlig siges at være noget meget Ualmindeligt, at et Forlig indgaaes saaledes, at Debitor forpligter sig til strax at be-tale eller dog til at betale samme Dag. Indgaar Debitor Forlig med en Kreditor, som han ikke særlig vil begunstige — og det er Forudsætningen — vil han i Regelen betinge sig Genstand, og altsaa vil den Kreditor, der kommer bagefter, ikke opnaa Andet end et Forlig, hvorved han har givet

Genstand paa en eller nogle Dage. Den Kreditor, der faaer et Forlig indgaaet til extraordinær Tid, vil faae et Forlig, som er erigibelt paa den Dag, Forligskommissionen holder sit ordinære Møde, og vil altsaa dog komme den anden Kreditor i For-ljøbet; men hele Forudsætningen, hvorfra § 1 gaar ud, forekommer mig at være urigtig, thi Sagen er den, at, naar Debitor vil begunstige en enkelt Kreditor, vil han ikke begunstige dem Alle. Dette følger af sig selv, og som Følge deraf, vil han hjælpe denne enkelte Kreditor til at komme de Andre i Forljøbet; men i saa Fald vil han ikke indgaa Forlig med de andre Kreditorer, og ikke stille dem saaledes, at de kunne komme til at gjøre Eksekution samtidig med den anden Kreditor. For saa vidt der i Slutningen af § 1 udtales den Regel, at, naar et Forlig er indgaaet for en anden Forligskommission eller i en anden Instants end den almindelige, skal det først anses erigibelt fra den Dag, det nærmest paafølgende Møde af den rette vedkommende For-ligskommission holdes, siger denne Bestemmelse jo til det samme Diemed som den første, men at den ikke vil naae det, tror jeg, følger af de selv samme Betragtninger, som jeg gjorde gjældende med Hensyn til det nys omtalte Tilfælde. Denne Bestemmelse leder ogsaa til en yderligere Banffelighed, som det maatte i Proccesen ikke vil være saa let at komme over, nemlig den, at den Fø-ged, som man henvender sig til for at faae Eke-kution foretagen efter saadanne Forlig, ex officio vil have at paase, at der foreligger et Eksekutions-fundament. Man maa altsaa enten ex officio vide, eller forlange de nødvendige Oplysninger for at faae at vide, naar den Forligskommission, for hvilken Sagen efter de almindelige Regler skulde komme, holder ordinært Møde. Det kan for det Første opstaa det tvivlsomme Spørgsmaal, hvilken Forligskommission det netop er, om det er den ene eller den anden. Dette er Noget, som Fø-gden vil have at afgjøre, men han vil maatte der-til let faa de fornødne Data. Dernæst maa Føgden vide, naar vedkommende Forligskommis-sion holder Møde, og det forudsættes altsaa, at der paa ethvert Føgedkontor findes Lister, som holdes à jour, over, naar de forskjellige Forligs-kommissioner hele Landet over holde Møde. Ganste vist er det ikke nogen uoverkommelig Banffelighed, men det er dog Noget, som nødvendig skal paalægges, hvis en saadan Regel skal ind-føres. — Angaaende Bestemmelserne i § 7 vil jeg tillade mig at udtale, at jeg finder det over-maade rigtigt, at der ikke uden videre skal finde Afvisning Sted undtagen i det Tilfælde, Forligs-mæglingen helt er udeladt, og navnlig naar Sag-søgeren har undladt paa foreskreven Maade at indkalde sin Modpart til Forligsprøve. De øv-rige Bestemmelser i § 7 forekomme mig derimod at være af en noget tvivlsom Karakter. Der be-stemmes i dem, at naar Retten, efter at Sagen er bleven